

Nečekaná nabídka

I Pete klečel na startovní čáře a myslel na svou pravou tenisku. Stará odrbaná bota nabrala skulinou kamínek, který ho teď nepříjemně tlačil na patě. Ještě před chvílí poslouchal počítačového maniaka Sychru, který mu nabízel novou hru *Assassin's Creed*, okopával přitom roh polorozpadlé betonové lavičky a byl v naprostém klidu. Když první dvě disciplíny Voráčova cvaklého trojboje zvládl s přehledem, se třetí si už nedělal těžkou hlavu. Měl přece něco naběháno. Pak ale tělocvikář křikl: „Smetka, Sychra na start“ a na nějaké zouvání už bylo pozdě.

„Prosím, můžu si vytřepat tenisku?“

„Smetko, ne!“, vyštěkl učitel. „Před startem jsi měl času dost. Za chvíli končí hodina.“

Voráč byl docela ras, ovšem tak nějak spravedlivý ras. Jedno z jeho pravidel znělo: *Co sis nadrobil, to si taky vyjez.*

Tělocvikář se k němu ze strany ještě naklonil a hlasitým šeptem zvěstoval okolí: „Nebo se bojíš, že ti to Sychra natře?“

Pete se nebál. Celé prázdniny běhal se sousedovic psem Maxem za město, představoval si, že je jamajský sprinter Bolt a stopoval si čas. Chtěl vyhrát alespoň jeden školní závod a být uznávaný třeba jako Darek Urbánek. Proto ho učitelova poznámka dokonale vykolejila. Už viděl, jak se mu několik lemounů pochechtává.

„Připravit ke startu, pozor, teď!“ křikl tělocvikář.

Dvě, možná tři sekundy zaspal. Co se to s ním děje? Na co myslí? Okamžik zaváhání ale ještě nic neznamenal. Konečně vystřelil jako pružina, nabral slušnou rychlost a po několika metrech nechal Sychru za sebou. Navíc cítil, že ostrý kamínek opustil jeho tenisku. *No sláva*, pomyslel si, *třeba je to dobré znamení.*

Najednou se mu běželo pohodlně a lehce. Míjel kovová bradla, asfaltové doskočiště, hřiště na košíkovou, podlouhlý parčík, domek se zahradním náradím a vzdálenost mezi ním a soupeřem se nápadně prodlužovala. Když pak dobíhal pověstný Voráčův okruh, několik holek mu dokonce zatleskalo. Asi byl vážně dobrý. Cílovou rovinkou prosvištěl jako rozjetý vlak a zastavil se až v keřích pod okny školy.

Tělocvikář pohlédl na stopky a pochvalně zamručel: „Hmm, dobrý,“ oznámil mu dosažený čas a nakonec se zeptal, „ty jsi trénoval?“

Chtělo se mu říct: *Jasně, pane učiteli, trénoval. Taky jste mě k tomu pěkně vybičoval.* Ale raději mlčel. Jenom pokývl hlavou a zhluboka vydechoval.

Po celkovém součtu byl druhý. Z celé šesté bé jej v dosažených výkonech předběhl pouze namakaný Zounar. Ten ale hraje fotbal za mladší dorost a běh je přirozenou součástí tréninku každého fotbalisty, tak se nebylo čemu divit. Porážka od takového borce ho vůbec nemrzela.

Pete Voráčův trojboj zvládl se ctí. Někteří spolužáci na něj uznale pokřikovali a plácali ho do zad, měl to u nich dobré. Darek s Vildou se na něj z dálky tak nějak podivně tvářili a Alice na vozíku mu zase nadšeně zamávala. Sotva o ni zavadil pohledem, už viděl, jak se k němu hrne. Sjížděla z mírného kopce a obratně s vozíkem manipulovala.

„Ten sprint byl dobrej. Vážně ses vytáh,“ zabrzdila u jeho pravé nohy a vyslala k němu přátelský úsměv. Potom mu podala jeden z javorových listů, kterých se tou dobou kolem školy povalovalo neskutečné množství.

List byl sice barevný, měl žlutozelený nádech s rudě žíhanými skvrnami, ale jinak na něm nebylo nic neobvyklého.

Tím gestem nejspíš projevila obdiv a uznání. Možná mu na okamžik připadala jiná, výjimečná, ale raději ten pocit zahlal. Alice byla jen obyčejná holka, která si psala deníček a konkurovala spolku šprtů ve třídě.

„Dík za uznání, šlo to samo,“ převzal od ní barevný list. Chvilí na něj civěl, otáčel s ním

v prstech, až se nakonec zeptal: „A je nějak zvláštní, když mi ho dáváš?“

„Jistě že je zvláštní, je pro skorovítěze. A taky je to přenášedlo,“ zahrály jí v očích rozpustilé plamínky. „Když zavřeš oči a pomyslíš na nějaký místo, jsi tam cobydup.“

Pete se pobaveně usmál. „Jo, jasně, to znám.“

Pak najednou zvažněla. Povytáhla se na opěrkách vozíku a stočila řeč jinam. „Víš, jdu tě vlastně o něco poprosit. Potřebovali bychom s touhle nádherou,“ plácla do kol vozíku, „vyjet do prudkého kopce za městem. Roman to sám nezvládne.“

Hned mu bylo jasné, jaký kopec má na mysli. Představa výpravy na Soví vrch ho nepatrně nadchla. Nebyl tam už roky. Je odtud hezký výhled na město a panuje tam zvláštní divoká romantika. Ale dávat se do spolku s těmi dvěma outsidersy se mu příliš nechtělo.

„Když já nevím. Mám toho teď doma dost,“ začal se vymlouvat. „Myslím práce a tak. Až mi odpadnou nějaký zahradnický galeje, dám ti vědět, jo?“ Krátce nato se zamyslel a zazubil se, „ale jestli je to přenášedlo,“ zamával jí barevným listem pod nosem, „tak vás na kopec přece hned vynese, ne“

„Vážně vtipný,“ odsekla uraženě. „Tak až nebudeš dřít do úmoru jako otrok, dej mi vědět. Ale potřebovala bych to hodně brzo,“ opřela se do obručí vozíku a rozjela se k mohutnému javoru, pod kterým strávila celou hodinu tělocviku.

Když Alice zmizela z dohledu, zamrzelo ho, že se k ní nechoval vlídněji. Jenomže o to právě šlo. Když se některý

z kluků vybavoval se spolužačkou příliš dlouho a důvěrně, už v tom každý viděl milostný románek. Proto mu bylo nějaké slušné jednání volné, jako guma u tepláků. A tak stál stranou od hřiště, otáčel stonkem listu v prstech a pomýšlel na jeho kouzelné posláním.

„Co to máš, Smetáku? Lístek do památníčku?“

Lekl se a napruženě se otočil. Před ním stál Darek a křenil se jako pitomec.

„Člověče, ani ne,“ blekotal stále překvapený, „to mám do výtvarky“.

„Já myslel, že ho máš od tajný lásky.“

„To se teda pleteš,“ začervenal se.

Když ho Darek dostatečně potrápil, zavedl řeč na Voráčův trojboj. „Dneska jsi docela válel. Metal jsi jako dostihovej kůň. Jenom si na tebe vsadit,“ uchechtl se. „Proto si říkám, že by se nám tvý přednosti mohly hodit.“

„Vám? Jako Skateboard Zombies?“ vydechl překvapením.

„Přesně.“

„A co byste po mně chtěli?“

„Zatím je to tajný, ale moh by ses za to povozit na dračí lodi. Nebo bys získal bonus – fungl novej mobil.“

Pete se nestačil divit. Pozvání do Skateboard Zombies? Pro něj nepředstavitelná věc. A k tomu dvě lákavé nabídky. Věděl, že Darkovi rodiče jezdí závodně na lodích a každou chvíli brázdí některou přehradu nebo řeku. Představa plavby pod dračí hlavou mu zavoněla dobrodružstvím. A pak fungl nový mobil. Ten by rozhodně neodmítl. O pravdivosti Darkových slov však pochyboval: „A kde bys ho jako vzal?“

„To nech na mně,“ zatvářil se jako šibal. „Podstatný je, abys dneska odpoledne dorazil na důležitěj sraz. Bude to něco jako zkouška odvahy,“ dodal důrazně. „Tak co, bereš?“

Pete se zamyslel: Stačil jeden úspěšný běh, téměř vyhraný trojboj, a už byl středem pozornosti. Ale to si přece vždycky přál – nebýt věčně out nebo socka se starým mobilem. Kdyby byl s Darkem v partě, už by nebyl ten nepozorný Pete, co se pořád plete. Navíc slova jako tajemství a zkouška odvahy ho naplňovala vzrušením. Přitahovala ho doslova jako magnet.

„Beru,“ kývl nakonec a za zády mačkal žlutozelený list s rudými skvrnami. „A kam mám jako dorazit?“

„Znáš starou sklárnu? Tu v polích za městem, co se má bourat.“

„Jasně, kdo by tu díru neznal.“

„Tak před hlavní bránou přesně ve čtyři. A přijď včas,“ pohrozil mu komicky prstem, když se od něj vzdaloval.

Když Pete vyběhl z šaten tělocvičny a spěchal do třídy na další hodinu, vypadl mu z kapsy zmuchlaný list javoru. Bezmyšlenkovitě ho sebral a hodil do nejbližšího odpadkového koše, který cestou potkal.